

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY



STRÁŽCI OSUDU

L. B. ARLING



JINÉ SVĚTY

STRÁŽCI OSUDU



STRÁŽCI OSUDU

L. B.
ARLING



FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © L. B. Arling, 2024

Cover Illustration © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Illustration © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Cover Art © Jiří Arbe Miňovský, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0178-7 (print)

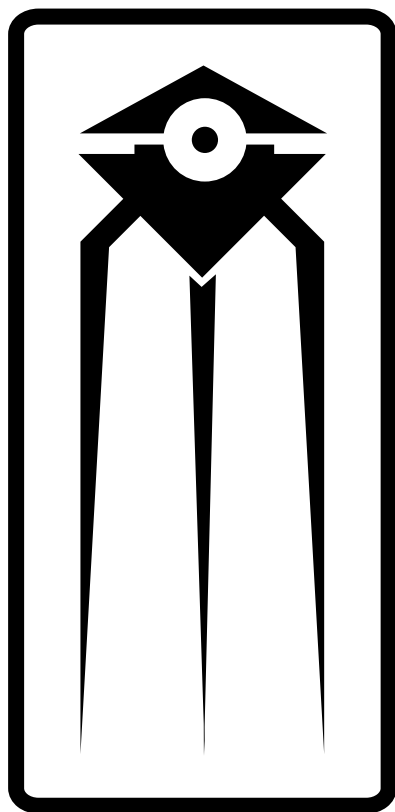
ISBN 978-80-278-1407-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1408-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1409-1 (pdf)

*Věnováno Riwen, která se stala světlem mého života,
a věnováno osudu lidstva.
Kéž jednou vzlétneme skutečně až ke hvězdám.*

Od pradávných dob existuje boj mezi dvěma principy vesmíru. Podle toho prvního je v prostoru příliš málo hmoty a s věkem vesmíru bude i toho mála, co máme k dispozici, ubývat. Jiný život na stejné úrovni je tak zbytečná konkurence. Vesmírný prostor proto ovládá princip Velkého filtru, kdy dostatečně vyvinutá civilizace nestrpí ve své sféře vlivu žádného konkurenta a preventivně vše živé likviduje. Proti tomuto principu však existuje opozice v podobě principu Shanai, principu spojení různorodého života proti větší překážce za účelem jejího zdárného zdolání. A princip Shanai si našel svou cestičku na Zemi...



ČÁST PRVNÍ



KAPITOLA PRVNÍ

Byl večer.

Většina lidí zaparkovala zadky u velkých plazmových televizí a ládovala do sebe přemaštěné smažené večeře. Pár pubertáků trávilo poslední víkendový večer v parku a snažilo se opít lahví levného vína. Jinak byl všude klid. Tedy všude, až na dům Adama Lobkowitze.

Přecházel nervózně po tmavém pokoji a snažil se uklidnit. Jeho drahá paní seděla v křesle u skomírajícího ohně v krbu a na malém dřevěném konferenčním stolku přepočítávala úspory. Z vedlejšího pokoje se ozývalo tlumené dětské kňourání.

Adam se prudce otočil a zděšeně se podíval na svou ženu. „Co když mu to nebude stačit?“

V odpověď se ozvalo chladné, pravidelné zaklepání na dveře. Oba rodičové zcepeněli strachem na dobrých deset vteřin. Pohlédli jeden na druhého. Už nebylo cesty zpět.

Adam se vydal ke dveřím. Každý krok doprovázelo zlověstné vrzání podlahy. V krbu začalo praskat a oheň znovu olizoval polínka, jako by bylo čerstvě přiloženo.

Vzal za kliku a pro jistotu ustoupil dozadu.

Ve tmě viděl jen obrysy postavy zahalené v černém. Ozval se hluboký, zvučný hlas.

„Pan Adam Lobkowitz?“

„A... ano?“ zakoktal Adam.

„Jsem tu v TĚ záležitosti. Máte peníze?“ postava natáhla ruku. Ke dveřím přiskočila paní domu a vtiskla mu bankovky do ruky.

„Je to přesně?“

„Je,“ pípla paní.

„Dobře, tak mi ukažte jeho pokoj. Já se zatím nachystám,“ přikývla postava a bez bázně vstoupila do domu Lobkowitzových. Odložila si plášť a černý kovbojský klobouk na křeslo. Obyvatelé domu si tak konečně mohli prohlédnout svého netradičního hosta. Byl to starší, trochu zanedbaný, ale charismatický muž. Promnul si vousy a nasadil si černé kožené rukavice. „Máte tu teplo,“ pronesl tichým nesmlouvavým hlasem.

„A... ano,“ raději souhlasil Adam.

„Neměli byste rybízový džus?“

„Jen pomerančový!“ vyjekla úzkostlivě Adamova žena.

„To postačí. Kde je pokoj?“ pronikavým pohledem se zadíval na oba nešťastné rodiče.

Nebyli schopni odpovědět. Po chvíli Adam jen natáhl ruku a ukázal na dveře, ze kterých se linul tichý přerušovaný pláč.

Muž přikývl, přistoupil ke dveřím a otevřel je. Pláč zesílil. Uvnitř byla ještě větší tma. To však profesionálovi, jakým bezesporu za ty roky byl, nemohlo vadit. Všechny dětské pokojíčky jsou skoro stejné. Lehce prokličkoval mezi hračkami na zemi a pevně se opřel o rám malé dětské postýlky. Zhluboka se nadechl a nahmatal hlavíčku dítěte.

Oba rodiče se krčili ve dveřích a bez dechu sledovali situaci. Už chtěli mít celou tu operaci v poklidu za sebou.

Muž nahmatal druhou rukou drobné břicho. Dítě na okamžik přestalo plakat.

„Tak jdeme na to,“ zklidnil se muž a spustil. „Budeš žít život plný lásky i zklamání. Ale vždy vše překonáš a vyjdeš z toho lépe než na začátku. Vezmeš si bývalou političku, která tě bude komandovat, ale ty budeš při jejím sekýrování šťastnej a spokojenej jako správněj podpantoflák.“

„No dovolte?“ vypískl Adam. Hned si ale uvědomil svou opovážlivou chybu a stáhl se o něco víc za futra.

„Dominance v lásce je za příplatek,“ zašeptal muž a pokračoval. „Budeš mít tři děti. Jedno bude kripl, ale to nevadí, stejně zemře při autonehodě na přechodu u takový tý malý kavárny v centru. Budou mu dva roky. Bohužel přijdete o kočárek. Ten by se vám hodil. Ceny poletí nahoru tak rychle, že bankéři nestačí připisovat na bankovky nuly, takže budete muset koupit nějakej aušus ve slevě v Tesku. Pak se vám narodí dvojčata, pro které bude moc malej. To jednoho nasere, že? Každopádně, bude to kluk a holka. Nemůžu říct, jací budou, obgenerační úprava osudu je nadstandard. Ty pak protrpíš jejich pubertu a budeš šťastnej. Až se ekonomická situace uklidní, postavíš si chalupu, kterou ti děcka budou demolovat na soukromých pitkách. Nakonec vypadnou z domu a ty si budeš užívat podzim života s tou tvou političkou a ještě s Radkou, účetní z tvé firmy na magnetické sklo, co vynalezneš. Ta tvá mařka, myslím političku, se začne doma v přepychu nudit, a tak ti vyluxuje kapsy na kampaň a dostane se do městskýho zastupitelstva. Domákne se, že brousíš jinou, a rozvede se s tebou.“

Přijdeš o firmu a budeš starej a opuštěnej dezolát. Děti se na tebe naserou, žes rozbil rodinu.

Tady bych tě normálně zabil, ale tvý rodiče zaplatili za to, že se dožiješ devadesátky. Prodáš teda všechn majetek a odstěhuješ se na druhou stranu města. Koupíš si malý byt a budeš doufat, že vyžiješ z úspor do důchodu. Žádněj ale nepřijde a úspory ti při tý hrozivý inflaci vystačí tak maximálně na pytlík rohlíků a pár koleček vysociny. Skončíš v sedmdesáti šesti na ulici bez peněz, bez rodiny a bez střechy nad hlavou.“

Muž se otočil na rodiče ve dveřích. „Nemáte ten džus? Mám sucho v ústech.“

Paní se odvážíla podat mu sklenici.

Ihned ji celou vypil.

„Díky!“ dovolil si náznak úsměvu. „Mimochodem, omlouvám se za tu mluvu. Když se napojuji na osud, ozývají se mé původní přirozenosti a prastarý zemitý charakter. Při sudbě se jeden takříkajíc odkope, jestli mi rozumíte,“ mrknul na ně šibalsky očkem a pak se otočil zpět ke svému klientovi. „Kde jsem to přestal? Ach, ano. Na ulici potkáš Bětku, bývalou kurvu, která tě naučí různěm figlům. Deset roků budete brázdít ulice, souložit na lavičkách v parku a šňupat perník. Nakonec to tvý srdce nevydrží a skončíš v nemocnici na smrtelný posteli. Dozví se o tom ti tvý parchanti, a tak se konečně ukážou, protože už taky budou mít fakany a pochopí to peklo. Zaplatí ti transplantaci srdce a syn si tě vezme domů. Prožijete báječný dva roky. Budete chodit na ryby a tak, ale pak začneš senilnět. To budou následky po tý pardubický jízdě. Ještě bych ti pár roků klidnýho života

dopřál, ale tvejm rodičům došly prachy, takže den po devadesátých...“ podíval se na sklenici džusu, „... ale co! Den po devadesátých narozeninách senilita zmizí, vyhrajíš v loterii dvacet milionů a odjedeš i se synem na cestu kolem světa. Za jeden a půl roku tě v Indii rozdupe slon, když spadneš při sloní házené ze sedla.“

Muž se obrátil na rodiče a lehce se usmál. „Džus mi chutnal, děkuju.“

„Nemáte zač,“ pípl Adam.

„Kdybyste ještě potřebovali služby námezdní sudičky, dejte vědět. Ale jestli si vás dobře pamatuju, paní Lobkowitzová, rozená Loštická, nebude to potřeba. Hezký zbytek neděle,“ rozloučil se pán, vzal si klobouk a kabát z křesla a zamířil do temné noci.

Kdysi dávno by zkrátka použil svou magickou sílu a rozplynul se v oblaku dýmu, avšak i oblaka se musejí řídit fyzikálními zákony a v jednadvacátém století je metro zkrátka daleko praktičtější než chytat teplé proudy ve dvoukilometrové výšce a doufat, že vás nenabere turbína kolem letícího letadla. Nastoupil tedy do téměř prázdného vagonu a zkoumavě jej projel chladným, pronikavým pohledem.

„Ukončete výstup a nástup. Dveře se zavírají. Příští stanice Moravské náměstí,“ ozvalo se z reproduktorů a vlak sebou jemně škubnul. Muž však pohyb ani nezaregistroval. Jeho pozornost teď poutal mladík s kapucí sedící na opačné straně vagonu. Dělal, že se věnuje displeji svého mobilu, ale ve skutečnosti jej používal jako zrcátko, kterým tajně sledoval okolí. Bylo s ním silně spjaté předito osudu.

Muž si poupravil límec kabátu a volným, klidným krokem přistoupil k mladíkovi. Jemně si odkašlal.

„Mladý muži,“ oslovil ho chladně a tiše. „Máte veliké štěstí, že je vám více jak rok. Jinak bych vám nechal vyrašit nádor u šišinky. Slintající zelenina by nebohé starce určitě neohrožovala.“

Přistížený mladík na něj vyvalil oči a pootevřel ústa.

„No jen se nediv! Chtěl jsi mě okrást o těch sto tisíc, co mám tady v kapse.“

„Ale já přece nemůžu věd’...“

„Ano, správně,“ přerušil ho a znatelně zvýšil hlas. „Nemůžeš vědět nic, protože jsi jen z gorily vzešlý zlodějský primitiv!“ Pak se zarazil a ještě jednou prolétl vagon pohledem. Měl neuvěřitelnou kliku. Rázně píchl prstem směrem k mladé paní svírající v dlaních madlo kočárku.

„Madam, jak staré je vaše dítě?“ zeptal se hlasem hrobníka závislého na doutnicích.

„Dcerka má šest měsíců,“ špitla.

„Výborně. Už jste přemýšlela, co bude tady váš potomek dělat v dospělosti?“

„Na to je snad ještě brzy, nebo není?“ zamračila se mladá matka.

„S tím si troufám nesouhlasit. Teď je naopak nejvhodnější čas. Většinou takové úpravy osudu stojí velkou sumu peněz, ale dnes bych snad mohl v rámci dobré vůle udělat jednu drobnou změnu zadarmo, přijímáte?“ zeptal se tónem, který se více podobal výhrůžce než otázce.

„*Moravské náměstí*,“ zaznělo z reproduktoru. Starček ženě dál propaloval obličej pohledem v očekávání

odpovědi. „Ty nikam nechod!“ zahřměl na mladíka, snažícího se vyplížit se ven na nástupiště. „Chci, abys to slyšel!“

„A co jí chcete dělat?“ strachovala se matka a pomalu se probírala z uhranutí starcovým nadlidským šarmem.

„Položím tady vaší dceři ruku na temeno hlavy a řeknu jí, jaká bude její budoucnost. Radím vám, abyste to neposlouchala, není to slušné. Mimochodem, má otce?“

Žena zavrtěla hlavou.

„Dobrá, teď si natáhnu rukavice a vy mi zatím podržíte kabát a klobouk.“ Pak se otočil k mladíkovi. „Nechceš se mi omluvit za tu budoucí krádež? Máš poslední možnost.“

„Ukončete výstup a nástup. Dveře se zavírají. Příští stanice Antonínská.“

„Seš magor, dědku! Zatím mě docela bavíš. Ale slibuju ti, že až mě bavit přestaneš, dám ti přes držku.“

„Ano, jistě,“ přikývl stařec a položil dítěti ruku na hlavu, naklonil se blíž a šeptem spustil. „Za tři minuty vlak vykolejí a zasekne se v tunelu, který na vlak spadne a pohrbí ho. Všichni kolem tebe umřou včetně tvój nezodpovědný matky, která půjčuje dítě naprostým cizincům, ale neboj, matka by ti toho do života stejně moc nedala, možná by ti tak akorát vysvětlila měsíčky. Přežiješ jen ty a tady kriminální živel. Pohne se v něm svědomí a nenechá tě chcípnout a ty se na oplátku budeš hodně smát, aby sis ho omotala kolem prstu. Za čtyři dny vás zachrání a vy taktak přežijete. Stanete se miláčky médií a von si na tebe vyběhává opatrovnictví. Najde si kvůli tobě práci a bude tě vychovávat, jak nejlíp zvládne.“

Až ti bude osm, začne tvá kriminální kariéra – budeš otčímovi krást peníze a nakonec mu ve čtrnácti ukradneš a prodáš jeho nové auto,“ ztišil hlas, aby měl jistotu, že ho skutečně nikdo neslyší, neboť matčiny zvědavé uši se neustále přibližovaly. „To ještě nějak rozdýchá, ale pak mu čmajzneš občanku a sjednáš si rychlouvěr na jeden milion pod jeho jménem a zastavíš mu tak barák. Když to tady pan Kriminálník zjistí, zmlátí tě a ty budeš taková kurva, že ho udáš a uděláš z toho rovnou znásilnění, aby se neřeklo. Víc už ho neuvidíš, protože bude hnit v kriminále, kde mu spolubydlící budou dělat z prdele větrník. Ty sbalíš ten meloun a odjedeš na cestu kolem světa,“ rychle se podíval na hodinky, „no na tý cestě budeš šťastná, dokud neumřeš v pětasedmdesáti na..., co já vím..., třeba na tebe spadne kurevsky ostrej ram-pouch.“ Napřímil se a vzal si zpět klobouk a kabát.

„Hej, nebylo nic slyšet, vole! Říkals, že to mám poslouchat,“ pustil se do něj mladík.

„Ano, to je pravda, ale to jen proto, abych tě udržel s jistotou ve vlaku, než se osud přepíše. Už je hotovo, takže si užij zbytek cesty.“

„Antonínská!“

Stařec se lehce uklonil. „Je čas odejít.“ Naposledy pohlédl do očí mladému dlouhánovi. „To tě odnaučí okrádat sudičku, ty hajzle.“ Vystoupil na nástupiště a otočil se zpět směrem k vagonu. Dveře se zavřely a přerušily tak proud mladíkových nadávek. Vlak odsvištěl do tunelu. Když stařec stoupal po schodech ze stanice, ozvala se pekelná rána a z tunelu se vyvalila oblaka prachu a úlomků kamení.

* * *

Kasino Lucky Destiny takhle pozdě většinou už zavíralo. Ochránka vyprovázela poslední hráče a uklízečky začínaly pracovat na odstraňování škod z příliš emotivních projevů některých šťastlivců i smolařů. Za pokladnou stála starší paní a počítala denní tržbu. Co chvíli střelila pohledem po charismatickém třicátníkovi, který hrál poker s krásnou mladou dívkou. Bylo jí jasné, co se u toho stolu děje. Jednalo se vlastně o takový jeho denní rituál. Vždycky říkával, že i sudička má těžké koule a čas od času je jim třeba jednou za dvanáct hodin odlehčit.

Nastražila uši a potají poslouchala.

„Předpokládám, že když jsi přišla do kasina, máš ráda sázky, nemám pravdu?“

„Ano,“ usmála se dívka a uhnula bázlivě pohledem.

„Vsadím se s tebou, že uhodnu alespoň čtyři z pěti karet, které si sama vytáhneš z balíčku.“

„Jo, takové triky já znám,“ zakroutila hlavou dívka.

„Takovýhle neznáš!“ oznámil jí muž nekompromisně. „Vůbec se karet po celou dobu nedotknu. Jediný, kdo bude s balíčkem v kontaktu, budeš ty, nelze tedy podvádět.“

„Dobře, tak jo,“ přikývla dívka. „O co budeme hrát?“

„Když vyhraješ, dám ti všechny své žetony.“

„To se mi líbí,“ zařehkala se dívka. „A co když vyhraješ ty?“

„Strávíš se mnou nádhernou noc zde v kasinu,“ usmál se na ni šibalsky.

„A to tu jako budeme celou noc hrát, jo?“

Stará paní protočila oči v sloup. Bože, ta je blbá.

„Ne,“ pokračoval muž klidně. „Mám tady nahoře pokoj.“

„Já nevím, myslíš, že se to hodí?“ ptala se nedůvěřivě.

„Však je to hra. Nebude to snad dobrodružné a zajímavé?“ pozvolna se dostal až ke svému podmanivému tónu. „Pokud prohraješ, budeš se muset podrobit téměř úplnému cizinci, strávíš s ním noc plnou vášně a násobného orgasmu a bezhlavě se mu odevzdáš. Nad ránem usneš vyčerpáním po té nejsmyslnější a nejzajímavější noci ve svém životě. Není to snad dobrý trest?“

„Je,“ vzdychla a urychleně si nalízala z balíčku pět karet. Na chvíli se zasekla a pak si rukama prohrábla vlasy v takovém úhlu, aby muž naproti ní měl šanci karty v její dlani spatřit. Ne že by to jako zkušený strůjce osudu potřeboval.

Stará paní se zamyslela nad schopnostmi a povahou vlastního druhu. Lidé o tom nevěděli, ale sudičky by byly velmi podobné upírům, kdyby nějakí upíři existovali. Ve skutečnosti za celým fenoménem upírů stála jedna nejmenovaná sudička z Transylvánie a shodou okolností to byla ta samá, jež se právě snažila zasunout své brčko do té samohybné vagíny u stolu.

Dracula, neboli Drak, jak mu familiérně říkali, se nacházel už dva tisíce let zaseknutý v sudičkovské době krize středního věku. Celou tu dobu nadšeně sbíral zářezy na svou pažbu a oblboval bez slitování kdejakou sukni, jen aby si mohl zvýšit skóre. Nikdy nepochopila, co mu na smrtelnících přišlo tak zábavné.

Raději se vrátila zpět ke svým úvahám.

Sudičky měly šest posvátných mocí. Za prvé každá sudička uměla měnit osud dětí a ovlivňovat jejich okolí. Dítě však muselo být mladší jednoho roku, protože v pozdějším věku se jeho osud napevno spojil a jakákoliv nová úprava už nebyla možná. Druhou schopností bylo vidění budoucnosti spojené s osobou sudičky. Většinou šlo jen o obyčejné věštecké sny, nepřiliš vzdálené od houbičkových tripů keltských stařen, avšak v okamžicích silných osudových vln uměly být vize až nepřijemně konkrétní a realistické.

Třetí moc v sobě skrývala schopnost přeměnit se na chvíli v dým. Nikdo vlastně přesně nevěděl, jak je to možné, i když jistý chytrý pán jménem Niels Bohr se jim to kdysi snažil vysvětlit a pořád dokola mlel něco o fragmentaci kvarkové hmoty za stavu dokonalého kvantového provázání.

Pak tu byl ještě nadpozemský šarm, naprosto nezbytná imunita vůči stárnutí, a nakonec šestá schopnost, ta nejposvátnější, – moc vytvářet další sudičky.

Skoro nikdo už dnes nevěděl, jak sudičky původně vznikly, ale o jejich účelu toho bylo napsáno dost.

Sudičky mají být těmi, kdo dohlíží na správný vývoj lidské civilizace. Měly vytvářet inspirativní osudy lidí a zajišťovat tak světu legendární vůdce jako Alexandr Veliký, Caesar nebo Hitler.

Vzpomněla si na tu srandu, když se řádně posilnění alkoholem vloupali k Hitlerovým a začali nad Adolfovou kolébkou vymýšlet, jaké různé úchytky a deviace do něj nasypou. Pamatovala si, jak na závěr pronášela:

„A nakonec se zastřelíš, protože ti v tom krytu dojde kokain, a tví lidé tě polejou benálem a raději zapálí, poněvadž ti povolí svěrače a vyplynuješ tak vlastní bunkr ze záhrobí.“

Kde se to všechno pokazilo? Zkrátka je to přestalo bavit. Došla jim trpělivost s lidmi. Sudičky neměly žádného šéfa, kterému by se zodpovídaly, a po deseti tisících letech nepřetržité práce bylo zkrátka na čase sejmout ze sebe to obrovské břímě odpovědnosti a naložit jej na záda lidskému pokolení.

A tak odvedly poslední práci v podobě Vladimíra Putina a začaly ovlivňovat osudy dětí za peníze. Strádaly milion k milionu a našetřily tak solidní množství peněz. Ne snad, že by nedokázaly vydělat peníze jednodušeji, třeba za pomoci sportky či obchodu s akciemi. Jenže takové aktivity zahrnovaly účty, daně a nechtěnou pozornost státního aparátu. Sudičky nedanily zrovna dvakrát rády, a s ještě menší oblibou se dostavovaly na policii k výslechu. I když se to v oficiální sbírce zákonů nikdy nevyskytovalo, považovaly střežení osudu celé planety za dostatečně tučnou odčitatelnou položku, aby se takovou podružností, jakou bylo daňové přiznání, nemusely nikdy zabývat. Vydělávaly si tak zásadně pod rukou a přijímaly pouze hotovost, případně zlato či drahokamy, což byl relikv ještě ze starých dob. Nakonec našly na Zemi místo, kde jsou lidé největší ignoranti a nejvíce se rou na osud a budoucnost, a začaly tam stavět. Shodou okolností to bylo Brno, jediný vtip na planetě Zemi, ve kterém se dalo bydlet.

Žena se probrala ze svých úvah.

Nemohla se na Draculu zlobit. Je koneckonců na dovolené, tak ať si dělá, co chce. Otočila se směrem k páru. Už byl pryč. Sakra, chtěla vidět její výraz štěstí a blaha, až prohraje.

Vrátila se tedy k počítání peněz a zaposlouchala se přitom do zapnuté televize. „... přímo k místu tragédie se zatím nepodařilo proniknout ani hasičům, ani záchranné službě. Počet obětí je odhadován na dvě stě, nicméně velitel zásahu upozorňuje, že číslo zcela jistě poroste, až se záchranáři dostanou tunelem k vlaku a prohledají ho...“

Otevřely se dveře a do kasina vstoupil Vladislav. „Dobrý večer, Moiro,“ pozdravil ji formálně a začal se odstrojovat.

„Jak šel kšeft?“ zeptala se opatrně a ztlumila televizi.

„Dobrý, měli džus, tak jsem byl hodný a ten chronický zánět prostaty jsem mu nakonec nedal.“

„Mhm,“ odfrkla nedůvěřivě žena. „A cestou zpátky jsi náhodou nějakou bokovku nevezl?“

„Pročpak, drahá?“

„Zrovna hlásili, že se jim tady kousek od nás v tunelu kouslo metro, tak mě napadlo, jestli to zas není tvoje práce. Jako posledně, když ses nasral na malajsijský aerolinky, protože ti na palubě nedali před přistáním bonbon.“

Stařec se zamračil návaem dávno zapomenuté hořkosti.

„Má drahá Moiro, dávat v letadle bonbon na uvolnění tlaku v uších, způsobeného prudkou změnou výšky, je zkrátka standard, takže se omlouvám, že si odmítám nechat podupávat svá práva.“

Žena odevzdaně vzdychla.

„Tak co to bylo tentokrát?“

„Existovala zhruba padesátiprocentní šance, že se mě jeden uličník pokusí okrást. Teda samozřejmě že v okamžiku, kdy jsem ho na to upozornil, klesla ta pravděpodobnost na nulu, ale konsternuje mě ta drzost dnešních mladých lidí. Ani se neomluvil.“

„Vždyť v ten moment ještě nic neudělal, tak neměl za co, miláčku,“ uklidňovala ho žena a probírala se mu vousy.

„Omluva je posvátný akt, jenž má hlavně vyjádřit úctu a postoj. Dáváš tím najevo, že lituješ svých činů a jsi připravená obrátit list a začít znovu a lépe. Je to jako mírová smlouva. Nemusí být férová a spravedlivá, musí být funkční.“

Zavěsila se mu kolem krku a zlehka ho políbila.

„Začínám mít pocit, milý Vladislave, že nepotřebuješ dovolenou. Z nudy se vrtáš akorát v malichernostech. Ty potřebuješ normálního psychiatra.“

* * *

Začala hrát Dvořákova devátá symfonie.

Už to samotné nevěstilo nic dobrého. Objevovala se ve vizích málokdy a vždy měla váhu osudu celého světa.

Dnes tedy muselo jít o něco velikého. Tahy smyčcem se zrychlovaly, a když nastoupilo hlavní téma, objevila se planeta s modrofialovými oceány a krásným hnědým prstencem, v němž některé pruhy narušovaly tři šedivé skalnaté měsíce.

K planetě zamířil zelený mrak. Hudba zesílila.

Jednalo se o šestidimenzionální bytost, která se zde projevovala jako miliony kilometrů široká hustá mlhovina v podobě rejnoka. Přezdívalo se jí *stvořitel záměru* a často se vyskytovala ve starých bájích a pohádkách sudiček.

Bytost se otřela o planetu a na jejím povrchu začaly bublat oceány. Část z mračného těla entity se oddělila a nechala se gravitací navinout na povrch planety. Plyn si postupně hledal cestu, až našel malé, chobotnicím podobné živočichy v mořích. Okamžitě se v nich probudilo silné vědomí – vědomí sudičky.

Pohyb planety i hvězd se zrychlil a pohled se přiblížil na nekonečné oceány na povrchu vesmírného tělesa. Obloha se sluncem a třemi měsíci rotovala jako obří buben pračky. S každou vteřinou ubíhaly tisíce let, souhvězdí na obloze se změnila a kontinenty se posunuly. Na modrofialové planetě byla najednou už z dálky patrná vyspělá civilizace. Lodě a stanice kroužily kolem planety a pod vodní hladinou vyrostly obří metropole plné inteligentních chobotnic.

Jedna z nich právě vstoupila do domu, zabublala a pískla na pozdrav. Přesunula se k chobotničí samici a přiložila chapadlo na její vajíčka. Dlouze pískala a bublala, zatímco prostor se viditelně zatetelil silnými kauzálními vlnami měnícími okolní předevo osudu.

Čas se opět zrychlil, tentokrát však pouze na nějakých sto let. Dospělá, úspěšná chobotnice právě bublala svůj projev před miliony chobotnic uprostřed metropole. Všechny bublaly s ní a výhrůžně mávaly chapadly vstříc k obrazovce, na které byla nějaká planeta. Promítaly se

různé záběry a videa, zatímco přednášející stále výhrůžněji bublal a pískal. Bylo z něj cítit čiré zlo, vztek a nenávisť. Pak se záběry přiblížily až k samotné planetě. Sonda, která záběry pořizovala, měla podobu malého meteoroidu, padajícího skrz atmosféru do jezera kdesi na povrchu. Kamenná skořápka, rozžhavená rychlým sestupem z oblohy, ve vodě vlivem prudkého ochlazení pukla a ven se vyklubala asi deseticentimetrová kovová chobotnička. Obraz byl čistý a detailní, zároveň však výrazně zrychlený. Mechanický tvoreček putoval krajinou plnou stromů a kopců až k městu, které pro pozorovatele nebylo těžké poznat.

Byla to Moskva zhruba za sto let.

Chobotnice jednohlasně kvílely a bublaly, zatímco jejich vůdce dál pokvikoval hrůzné závěry průzkumu, provedeného automatickou sondou. Konečně proslov skončil a miliony posluchačů rozrotovaly svá chapadla v bouřlivé mimozemské obdobe potlesku. Pak se rozbublaly ampliony a chobotnice zmizely v útrobach chapadlovitých invazních lodí. Stovky jich vzlétaly a připojovaly se k dalším plavidlům, jež stoupaly odjinud. Jejich kvantové motory ohýbaly a pokrivovaly realitu, až se zhroutila a protrhla se v ní díra na jiné místo v časoprostoru. Během zlomku vteřiny se celá invazní armáda objevila na oběžné dráze Země a zahájila drtivý útok.

* * *

Vladislav sebou trhnul a probudil se, stejně jako Moira vedle něj. Zírali před sebe neschopni slova.

V ten moment se rozrazilily dveře a do ložnice vpadl vylekaný Drak. „Vy taky?“

Oba přikývli.

„Taky vám hrál Dvořák?“

Další přikývnutí.

„Tak to jsme totálně v prdeli.“

* * *

Všichni se sešli v jídelně a zaraženě koukali na stůl, prostřený jejich oddanou služebnou Erikou. Neměli chuť jíst ani pít.

„Něco jsem udělala špatně?“ špitla snaživě dívka.

„Ne, určitě je to výtečné jako vždy, děkujeme, Eriko,“ pochválil ji Vladislav chladně a nepřítomně.

„To jsem ráda.“ Chvilí váhala, jestli má otevřít ono choulostivé téma. „A jak to vypadá s mou proměnou v sudičku?“

Vladislav šlehnul pohledem po Drakovi. Byla to koneckonců jeho čuba. Před pětadvaceti lety mu odmítli zaplatit zakázku, protože ho měli za podvodníka, tak ještě před odchodem celý osud novorozeněte změnil a udělal si z dívenky svou vlastní osobní služku.

„Víš,“ spustil Drak. „Ústředí sudiček není zvyklé věci tak uspěchávat jako vy smrtelníci. Někdy trvá projednání žádosti i dobrých pět let.“

„Už je to sedm!“ odvážíla se odseknout.

„Skutečně? Tak to se ta žádost asi ztratila v poště. Hned zítra pošlu novou.“ Nechtěl se služebnou ztrácet čas, tak pro jistotu použil trochu telepatického šarmu.

Služebná se napřímila, koutky se jí roztáhly od ucha k uchu a odcupitala do kuchyně.

Vladislav pozoroval, jak se za ní zabouchly těžké dubové dveře. Teprve poté promluvil. „Můj milý Draku, kdy hodláš sdělit své sexuální otrokyni fakt, že žádné ústředí neexistuje?“

„Myslím, že pět let ještě zvládne,“ pokrčil mladý strůjce osudu rameny.

„Myslím, že bychom měli začít řešit toho Dvořáka,“ vmísila se do rozhovoru netrpělivě Moira a vstala od stolu, aby zamkla dveře do místnosti. Když tak učinila, posadila se zpátky a usrkla trochu čaje, aby se jí lépe mluvilo. „Máme tady Dvořáka zatím největší síly a zároveň nejdější čas na přípravu. Co s tím budeme dělat?“

„Jestli mi dovolíš shrnout možnosti, má drahá,“ ujal se slova Vladislav, „tak máme v zásadě sto let na řešení problému. Vize končila spuštěním útoku na naši milovanou planetu. Do tohoto momentu je tedy událost neměnný kauzální nexus, který je naprosto nevyhnutelný. Ať uděláme, co uděláme, vždy k tomu nakonec dojde. Zároveň víme, že to spískala nějaká mimozemská chapadlovitá sudička. Můžeme tedy buď připravit lidstvo na boj v okamžiku invaze, nebo vynalézt technologie a evakuovat planetu během příštích sto let, nebo nechat invazi proběhnout a vůbec se do toho nemíchat.“

„Krásně jsi to shrnul, dědo,“ poškádlil ho Drak. „Ale ať už obrana, nebo útok, k obojímu potřebujeme technologie, které nejsou, takže se nám to pěkně scvrkává do

dvou možností. Urychlit technologický pokrok, nebo dovolená.“

Moira se zamyslela. Nechtělo se jí znovu rozdmýčávat hrátky s osudem v takové míře, jako to dělávali v minulosti. Už si zvykla na pohodlí a bezstarostnost. Jako nestárnoucí bytosti, která šla zabít snad ještě hůř než plíseň ve studentském bytě, jí nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí. Nakonec své vnitřní pohnutky zformulovala do jediné věty. „Nadvláda chobotnic může být zajímavá. Mohlo by to být něco nového, zajímavého a možná i vzrušujícího.“

Drak na ni vyvalil oči. „Vzrušují tě chobotnice?“

„Tak jsem to nemyslela, blbče!“ obořila se na mladého strůjce osudu.

„Nešířme mezi námi zbytečnou zášť a rozkol,“ uklidňoval je Vladislav. „Třeba se nám to nepodaří a stejně nakonec budeme v jejich područí. Myslím, že bychom to s tou obranou měli zkusit. Když se to nepovede, začneme připravovat povstání.“

„Souhlasím tady se Senilem,“ vyhrknul Drak a položil Vladislavovi ruku kolem ramen.

„Dobrá, dovolená končí. Půjdeme do války,“ vzdychla Moira. „Ale ve třech to nedělám. Vyrobíme další sudičky.“

Vladislav se zamračil. „Nejsem si jistý, že je to dobrý nápad, má nejdražší. Když jsme naše řady rozšiřovaly posledně, hodně se to posralo a doteď jsme se z toho nevzpamatovali.“

Drak se zarazil. „Vždyť jste rozšířili své stavy jenom jednou, a to když jste vytvořili mě!“

Vladislav vážně přikývl.

Bylo vidět, jak to Drakovi pomaličku šrotuje v hlavě. Pak konečně pochopil. „Co tím jako chceš říct, dědku?“ vypíslk rozzuřeně. „Jako že jsem nějakej posranej omyl?“

„Zcela správně, milý Draku.“

„Jo, jo, předhazujete mi to pořád. ‚Bud' vděčnej za to, čeho se ti dostalo, protože kdybys nebyl tak zarostlej a neměl sandály, určitě bychom si tě s Ježíšem nespletli.‘“ Demonstrativně si sundal své pantofle a hodil je na stůl. „Promiňte, že se mi potí nohy a mám raději otevřenou obuv!“

„Tak se uklidněte! Oba dva!“ vzdychla Moira. „Vždyt víš, Draku, že jsi pro nás jako syn.“

„Jo, ale slyšela jsi Senila. Podle něj jsem omyl.“

„I z omylů vznikají děti, to bys měl jako strůjce osudu vědět,“ konejšila ho stará žena až mateřsky laděným hlasem.

„Serete mě! Jdu opíchat pár topmodelek, než začne ta pomsta vesmírnejch kalamár!“ Posbíral si ze stolu pantofle a odešel z místnosti.

„Už na něj leze sudičkovská puberta,“ poznamenal Vladislav a konečně se pustil do snídane.

„Tu už má dávno za sebou. Jen se mu dost nevěnuješ, aby sis stačil všimnout,“ vyčetla mu Moira. „Ale s těmi sudičkami mám pravdu. Takhle závažného Dvořáka jsme ještě neřešili. Potřebujeme posily.“

* * *

Nebylo zbylí. Po dvou tisících letech se tajný spolek jasnovidných entit vydal na lov nové sudičky.

Potřebovali někoho se znalostmi moderní fyziky a chemie, někoho, komu by veřejnost důvěřovala a kdo by byl schopen chápat dnešní mládež lépe než tisíce let staré bytosti s osobnostmi zamrzlými hluboko v době bronzové. Dotyčná osoba musela být alespoň trochu, ale zase ne příliš známá, aby mohla svá sudičkovská tajemství udržet mimo dosah veřejnosti.

Brouzdali po internetu, chodili do knihoven a sledovali televizi. Vytipovali si několik vhodných kandidátů, ale vždy se nakonec objevila dost vážná překážka, většinou v podobě názorů, které se neslučovaly s mocí sudičky. U obyčejných lidí se daly hloupé názory ještě snést, neboť se předpokládalo, že nejpozději za sedmdesát let jejich autoři zemrou a názory se s nimi ztratí v hrobě, ale u sudičky, která dokázala přežívat neomezeně dlouho, tento samoléčebný společenský mechanismus neobstál a dementní sudička s pokřiveným názorem mohla na planetě smrdět klidně už navždy, což mohlo mít nedozírné následky pro celé lidstvo. Názorová vyzrálость tak byla nejdůležitějším výběrovým kritériem.

Padl dokonce i návrh vychovat si sudičku od novorozence, jenže se jim nechtělo čekat tak dlouho. Přece jen, na záchranu lidstva zbývalo pouhých sto let a ukousnout z této doby dalších třicet jim připadalo jako příliš velký risk.

„A co nakonec ta Erika?“ navrhla ze zoufalství Moira.

„Zbláznila ses?“ utrl se na ni Drak. „Máme na krku tolik práce a ty chceš přijít o služebnou? Zrovna teď? Blbej nápad!“

Uběhly dva týdny a náhodný návštěvník by si na provozu kasina Lucky Destiny nevyšiml změny. Vše fungovalo, jak mělo. Stoly s hazardními hrami byly plně obsazené, barové židle přetékalý ztrápenými dušemi a v luxusnějších sedačkových kójiích se rozvalovali pracháci obletovaní v nadnými dívkami. Jen majitelé byli ustaranější a smutnější. Hledání zatím nevedlo k úspěchu.

Jednoho dne se však otevřely dveře a do kasina vkráčet Drak doprovázený mladou dámou. Věnoval povýšený škleb Vladislavovi, sedícímu u baru, a zamířil přímo k Moirě schovávající se za kasou.

Něco pošeptal slečně a ta se posadila k baru vedle Vladislava.

„Ahoj, máti,“ oslovil s neskrývanou porcí sarkasmu Moiru, když přišel blíž.

Nevšímalá si jeho tónu a místo toho pokynula hlavou k mladé, elegantní ženě.

„To je tvůj nový odšťavňovač?“

„Ano, ale náhodou také dělá v nějakém výzkumném astrofyzikálním institutu.“

„Hmm, to je skvělé,“ oplatila mu žena sarkasmus. „Ale slavná asi zrovna moc nebude. Jaké jsou její filozofické postoje?“

Drak se šibalsky usmál. „Má ráda tajemno.“

„Mhm, tak to jsme zachráněni.“

„Dej jí alespoň šanci, než ji odsoudíš,“ upřel na ni své pronikavé modré oči. „Prosím.“

„Prosit jsem tě neslyšela od té doby, co jsi trval na tom, že Marii Antoinettě vyraší na čele nádor ve tvaru

penisu. Ten tvůj nový objev musí být opravdu něco extra,“ zatvářila se Moira uznale a vstala z křesla. „Co jsi jí nakecal?“

„Že jste s Vladem moji bohatí obchodní partneři a zároveň strýc a tetička a že máte zájem financovat její výzkum.“

„A o co jde?“

„Je to nějaká blbost. Myslím, že něco s nějakýma vesmírnýma vlnama,“ rozhodil Drak rukama a vykročil směrem k dívce.

* * *

Vladislav seděl na baru a četl na tabletu noviny, když vtom se mu v mysli ozval vteřinový útržek klasické hudby.

Dvořák! Už to tu bylo zase. Rozhlédl se kolem sebe a pohled mu rychle spočinul na mladé ženě vedle něj. Doslova cítil, jak z ní vane osudovost. Rychle střelil pohledem po Moře. Bavila se s Drakem a nevěnovala mu pozornost. Naprosto neinformován o podstatě situace se rozhodl, že ji musí zadržet pro další zkoumání dřív, než zdrhne, a bohužel, měl-li u toho být nenápadný, musel se o to pokusit na vlastní pěst. Sebral v sobě všechno mladistvé jeskynní charisma a srše úsměvy na všechny strany promluvil:

„Mladá dámo, dovolíte, abych vás pozval na sklenici džusu?“

„Ne, děkuji,“ usmála se zdvořile slečna. „Jsem tu s přítelem,“ ukázala na Draka.

„S támhle tím?“ píchnul pohrdavě prstem směrem k charismatickému muži, zatímco úsměv mu rychle mizel v nastupujícím zhrzeném egu. „Přišla jste s tím polním systémem, vydávajícím se za Dona Quijota?“

„No dovolte? Že se nestydíte, hulváte!“ urazila se dáma a obrátila se k Vladislavovi zády.

Opět se mu v hlavě ozvala klasická hudba. Rozhodl se tedy nasadit svůj šarm zkušené sudičky. Cítil se lehce nesvůj. Bylo to docela dlouho, co šarm používal pro skutečné získání sympatií, a ještě nikdy mu při tom nehrál Dvořák v hlavě.

„Drahá slečno, omlouvám se, jestli jsem vás urazil, dovolte mi koupit vám na omluvu nějaký koktejl.“

Dívka znechuceně odfrkla a zamávala na barmana.

„Pane, tento starý muž mě sexuálně obtěžuje. Můžete ho nechat vyvést?“

Mladík na ni vytřeštil oči a nervózně se zavrtěl ve snaze najít správnou odpověď, kterou by ženě vysvětlil, že ten postarší pán je ve skutečnosti majitel kasina. Vtom k Vladislavovi přistoupila Moira následovaná Drakem.

„Drahý,“ oslovila starého muže, „tady náš synovec Alexandr nám chtěl představit svou známou, která rozjíždí velice zajímavý projekt.“

Dívka vytřeštila oči, poplašeně vyjekla, podívala se na Vladislava, pak na Draka, popadla svou kabelku a v panice, způsobené příliš trapnou situací, vypálila směrem ven z budovy.

„Moniko!“ zavolal za ní Drak a pak se rozlíceně obrátil na starého strůjce osudu. „Co jsi, kurva, udělal?“

„Nic, nabídl jsem jí džus.“

Mladý muž vydatně zaklel a rozběhl se za dívkou. Moira jen zakroutila hlavou. „Stejně jsem nevěřila, že by z toho něco bylo.“

„Světlo mého života, musím ti říct, že je velmi pravděpodobné, že je pro naši věc důležitá,“ vzdychnul stařec.

„Proč?“

„Když usedla vedle mě, zazněl Dvořák.“

„Ty senilní imbecile!“ zařvala Moira, až sebou poblíž stojící barman škubnul. „Okamžitě zvedni prdel a přiveď ji!“

Vladislav jen odevzdaně odložil tablet na bar a vstal.

„Jistě, drahá, měl jsem to v plánu.“ Sebral z věšáku svůj kabát a klobouk, pokynul na rozloučenou Moirě a vyšel na potemnělou ulici. Rozhlédl se na všechny strany, a když nikoho nespátril, rozplynul se v dým a ztratil se na noční obloze.

* * *

Vnímal pohyb na ulicích pod sebou. Všechnu svou pozornost věnoval povrchu, a tak neucítil včas proudění kolem sebe. Zachytily ho teplé proudy z komínů a lomcovaly jím, převalovaly jeho nehmotné tělo a unášely jej pryč. Ztrácel kontakt s povrchem a proklínal starou přetíženou mysl, která ho opět zradila. Bojoval s proudy dobrých deset minut, než se mu podařilo vymanit se z nich a klesnout zase níže. V ten moment vycítil Draka.

Běžel po ulici směrem k autobusové zastávce. Vnímal, že na slečnu volá, aby se zastavila. Neposlechla ho. Autobus i s dívkou ujel a nechal Draka na prázdné zastávce.

Kdyby měl Vladislav ve svém plynném skupenství ústa, pousmál by se. Drak měl s pohybem v plynném stavu velký problém a šance, že by dohonil autobus, byla mizivá. Zato Vladislav byl nyní králem oblohy. Pokud tedy nepotká další teplý komín. Pak hrozilo, že bude králem tak maximálně stratosféry.

Kličkoval mezi hustými proudy vzduchu, vířícími nad metropolí ponořenou ve tmě, a stále se snažil neztratit kontakt s autobusem.

Zastavil na další zastávce. Pár lidí vystoupilo, ale dívka zůstávala uvnitř.

Počkal, až se autobus rozjede, a pak se poblíž zastávky opatrně zkoncentroval zpět do lidské podoby. Přiběhl k ceduli s jízdním řádem a studoval trasu autobusu. V duchu se proklínal za zničené metro. Tam to alespoň dobře znal. Našel příští zastávku. Chtěl tam být dřív než autobus, jenže jak to místo najít v noci, když bude proměněný v dým a poletí stovky metrů vysoko? A zrovna jako na potvoru nechal svůj tablet s navigací doma.

„Mladíku,“ přistoupil k jedné z osob čekajících na zastávce. „Mohl bys mi prosím zapůjčit tvůj telefon?“ lehce to podpořil šarmem zkušeného strůjce osudu.

„Jistě, dědo,“ pokrčil rameny mladík a podal Vladislavovi přístroj.

„Děkuji, jsi velice laskav,“ usmál se a vzal si mobil. Rychle na něm navolil mapy a podíval se na další zastávku autobusu. „Již musím běžet, ale děkuji ti za pomoc,“ vytáhl z hluboké kapsy kabátu vizitku. „Kdyby se ti někdy narodilo dítě, ozvi se, chlapče. Ale moc to neodkládej, za sto let bude konec světa.“ Zaběhl za roh a opět

se změnil v dým. Letěl nejvyšší rychlostí, která mu ještě dovozovala zůstat pohromadě. Taktak minul teplo linoucí se z klimatizace na vrcholu jedné z kancelářských budov a přistál na prázdné zastávce zrovna ve chvíli, kdy se k ní autobus pomalu blížil.

Stroj zastavil a ze dveří začaly proudit unavené postavy. Mezi nimi byla i plačící dívka.

Byla to Monika.

Vladislav se zarazil. Uvědomoval si, že teď to opravdu nesmí pokazit. Na chyby nebyl čas ani prostor. Na druhou stranu, jak má přesvědčit neznámou citlivou slečnu, že je důležité, aby se nechala proměnit v sudičku? Navíc když proces proměny obnáší inhalaci jiné sudičky v plynné podobě. To k ní má přiběhnout a se šibalským úsměvem říct: „Hej, kočko, potřebuju, abys mě celého vykourila?“ Ne, musí na to jít chytře. Dnešní mladí nosívají pepřové spreje a něco takového by nerad cítil na vlastní oči.

Rozhodl se nejprve ji sledovat a zjistit, kde bydlí. Stáhl si klobouk hlouběji do čela a zapnul si dlouhý kabát. Pak v dostatečné vzdálenosti vykročil jejím směrem.

* * *

Monika se snažila uklidnit. Když si uvědomila, že chtěla nechat vyhodit majitele kasina, kterého původně přišla požádat o sponzorský dar, zpanikařila a utekla. V autobuse jí až příliš pozdě došlo, že tohle byla pravděpodobně ta nejpitomějši reakce, jaká ji mohla napadnout.

Bože, jak si měla v takové situaci udržet chladnou hlavu a neskočit z paneláku do náručí osvobozující smrti?

Takový trapas a zrovna, když ty peníze potřebovala skutečně akutně. Nezbyvalo jí než to zkusit vyžehlit jako správná dospělá asertivní osoba.

Zítřka Alexovi zavolá a nějak to s jeho strýčkem určitě urovná, běželo jí hlavou.

Stejně neměla co ztratit, tak proč se kvůli tomu trápit. Tímto rozhodnutím se jí trochu zlepšila nálada. Utřela si nos papírovým kapesníkem a zamířila k plechové popelnici na rohu chodníku, aby se důkazu svého smutku zbavila.

Upeče omluvnou buchtu, napadlo ji zčistajasna. To jí přišlo dostatečně asertivní.

Zaradovala se a v euforii vytáhla mobil, aby si do něj nastavila upozornění, že má zítřka nakoupit.

Tak a je to! Svět byl zachráněn. Spokojeně se culila, jak se jí to nakonec podařilo pěkně vymyslet. Buchtka přece dokáže spravit téměř všechno. To si už mnohokrát ověřila. S úsměvem na rtech vykročila směrem k domovu.

To je ale zvláštní, pomyslela si po chvíli.

Kousek za ní šel nějaký pán v dlouhém kabátě, a zatímco se zdržela u popelnice se svými kapesníky, měl ji dávno předejít, ale ať se dívala na kteroukoliv stranu ulice, všude bylo prázdno. Domy začínaly až o kus dál vpředu, takže nebyl žádný důvod scházet z cesty. Chodník byl navíc dobře osvětlený pouličními lampami a jistě by si všimla, kdyby ji někudy obcházel.

Ztichla a pozorně naslouchala. Nic, jen bzučení zářivek. Dostala strach, že se starému pánovi něco stalo. Mohl utrpět nějaký šok nebo omdlít únavou a praštit se

do hlavy. Rozběhla se zpátky k zastávce a pozorně sledovala slaběji osvětlené části chodníku. Nikde nic.

Opravdu zvláštní, zavrtěla hlavou. Třeba si jen spletl směr a vrátil se stejnou cestou na křižovatku. Znovu tedy spěchala domů.

Hlavou jí probleskla další teorie. Možná že se stala svědkem únosu! Její pověstná fantazie začala pracovat na plné obrátky a vykreslovala nebohého dědulu svázaného někde v křoví, kde se z něj trojice mimozemšťanů snaží vymlátit přístupové kódy k jaderným hlavicím.

„Holka, brzdi s tou literaturou, jo?“ zamumlala si pro sebe, když strkala klíč do zámku v prosklených vchodových dveřích. Najednou ucítla dým. Sousedka tady už zase vyhulovala. Beztak! Ale tohle muselo být, panečku, něco hodně silného. Smrdělo to jako pálicí se dřevo a chlupy. Ještě že má alespoň trochu slušnosti a chodí s tím ven, poznamenala v duchu.

Vešla dovnitř a nastoupila do výtahu. Pach dýmu ještě zesílil. V osvětlené kabině byl dokonce kouř i vidět. Hustý, šedivě hnědý dým vyplňoval skoro celý výtah, a když se kabina rozjela, začal se v ní převalovat. Cítila kouř na plicích, měla pocit, jako by se jí dostával do celého těla. Pálila ji kůže, svědila jí hlava a začala se mírně dusit.

„Bože, já si z těch nervů ještě uženu astma,“ vydávila ze sebe přidušeně a hypnotizovala číslici šest svítící na panelu před sebou. Rozkašlala se a rukama si utírala slzy a pot. Zdálo se, že jí prudce stoupla teplota nejméně o tři stupně. Taktak se přidržela madla na stěně, aby

z náhlé slabosti neupadla. Celé tělo ji začalo brnět a svědit. Nakonec jí mocně zabublalo ve střevech.

„No to snad ne, ještě se podělej ve výtahu jako nějaká troska,“ zabručela a všechnu zbylou energii věnovala svěračům.

„Šesté podlaží,“ oznámil důležitě výtah, dvě vteřinky počkal a teprve poté otevřel dveře. Monika vystřelila chodbou ke svému bytu. Zatímco se probírala klíči, aby našla ten správný, uslyšela hlasitý orchestr. Kdo si, proboha, pouští takhle nahlas Novosvětskou symfonii v jedenáct v noci? To bude určitě ta hulička odvedle, usoudila a pořádně jí zabušila na dveře. „Ztlumte si laskavě toho Dvořáka! Lidi tu chtějí spát!“ zaláteřila a pak se znovu rozkašlala. „A umíte vůbec číst? Ve výtahu je zakázáno kouřit!“

„Co?“ ozvalo se tlumeně z druhé strany dveří.

„Ztlumte si to, nebo na vás zavolám policii za rušení nočního klidu!“

„Co?“

Tváří v tvář hrozící nehodě ztratila veškerou trpělivost.

„Že máš jít do háje, ty hluchá trosko!“ zařvala směrem k vedlejším dveřím a rychle otvírala svůj byt. Okamžitě zapadla na toaletu a úlevou se div orgasmicky nerozplynula.

Vladislav se mezitím zhmotnil na chodbě přede dveřmi na záchod a trpělivě čekal, až se z místnosti přestanou ozývat pleskavé zvuky a úlevné vydechování.

Času měl dost. Poté, co nechal dívku inhalovat sebe samotného ve výtahu, už jen zbývalo novou sudičku

poučit, že dnešní noc nebude úplně nejpříjemnější, a poprosit ji, aby se zítra dostavila do kasina na poradu.

Popravdě, jak tak čekal a poslouchal lýtý boj na druhé straně, doprovázený nevábnyými tělesnými zvuky, začínal mít pocit, že by možná stačilo nechat vzkaz. Nemohl však u sebe najít žádný papír a prohledávat cizí byt mu přišlo krajně netaktní. Nedá se nic dělat, musí počkat, až se nová sudička naposledy ve svém životě vyvenčí jako člověk.

Tedy ne že by sudičky neměly střeva. Jen nemusely používat toaletu tak často, neboť se mohly proměnit v dým, oddělit od sebe nepotřebný obsah střev, a pak se zhmotnit zpět bez něj. Doma se však něco takového nedělalo. Nikdo nestál o náhodně poletující fekálie v kvantovém stavu uprostřed obývacího pokoje.

Vladislav byl trochu nervózní. Přece jen vznikla z jeho genetické esence a byla to tedy jeho dcera. Ale zároveň se k ní jako k dceři zatím chovat nemohl, neboť ji vůbec neznal. Jediné, co o ní dosud věděl, bylo, že za každých okolností vytváří spoustu hluku. Po chvilce dumání se rozhodl, že bude co nejméně přátelský, snad i nadšený a povzbudivý, ale jako její nový otec se raději představovat nebude.

Z úvah ho vytrhla sama Monika. Unaveně a vyčerpaně prošla dveřmi a narazila do zad strůjce osudu zahaleného v plášti. Vladislav se otočil a pokusil se o decentní úsměv.

„Ahoj... ženo, já jsem tvůj stvořitel,“ pronesl nadšeně Vladislav.

Dívka zakvičela jako polekané podsvinče a skácela se na zem.